

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 257.760 van 26 oktober 2023
in de zaak A. 231.249/VII-41.462**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 juli 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 236.714 van 11 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.949 van 23 september 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 maart 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine Kiwakana, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 30 augustus 2019 een (tweede) aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, namelijk als ander familielid van zijn Nederlandse schoonbroer H.R.

Op 2 maart 2020 beslist de op dat ogenblik bevoegde minister ten aanzien van verzoeker tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 1 april 2020 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 11 juni 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid – exceptie van gebrek aan belang

4. Met een e-mail van haar raadslieden van 21 maart 2023 deelt de verwerende partij mee dat verzoeker op 23 februari 2023 in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging. Volgens de verwerende partij beschikt verzoeker derhalve niet meer over het rechtens vereiste belang.

5. Uit het feit dat de verwerende partij verzoeker een attest van immatriculatie heeft gegeven ingevolge het indienen van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging, volgt niet dat verzoeker het belang bij het huidige cassatieberoep verliest. Er blijkt immers niet dat verzoeker het in de huidige procedure beoogde verblijfsrecht heeft gekregen noch dat hij dit niet meer zou kunnen krijgen ingevolge de nieuwe aanvraag.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’

(hierna: vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenbesluit) en van “HVJ-rechtspraak”.

Verzoeker herhaalt zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangehaalde kritiek dat artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit allebei een termijn van 6 maanden vermelden, dat de door de verwerende partij aangehaalde hiërarchie der normen dus niet ter zake doet, dat de verwerende partij ten laatste op 29 februari 2020 een beslissing had moeten nemen bij gebreke waaraan verzoekers aanvraag had moeten worden goedgekeurd, dat de verwerende partij haar beslissing pas op 2 maart 2020 heeft genomen doch dat zij een F-kaart had moeten afgeven bij gebrek aan een beslissing binnen de voormelde termijn. Verzoekers middel was derhalve gegrond.

Verzoeker zet uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middel heeft afgewezen met verwijzing naar het Unierecht en naar het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo tegen België. In dit laatste arrest wordt de ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer geen beslissing is genomen binnen de zes maanden veroordeeld als een foutieve omzetting van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38). Verzoeker verwijst naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde waaruit blijkt dat de Belgische overheid zich niet mag beroepen op een eigen fout zoals een foutieve omzetting. Een lidstaat van de Europese Unie kan zich dus nooit beroepen op een eigen fout om alsnog subjectieve rechten te ontzeggen aan burgers.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verticale directe werking geeft aan richtlijn 2004/38 door de Belgische verblijfswetgeving (artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit) buiten toepassing te laten en zich te steunen op artikel 10 van die richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie. Volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen bepalingen van een richtlijn bij laattijdige of foutieve omzetting niet rechtstreeks tegen een particulier worden ingeroepen.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat een richtlijnconforme interpretatie er nooit toe kan leiden dat aan een particulier verplichtingen worden tegengeworpen die voortkomen uit een niet-omzetting of een foutieve omzetting van een richtlijn. Naar analogie kunnen aan een particulier geen rechten worden ontzegd wanneer deze voortkomen uit een niet-omzetting of een foutieve omzetting van een richtlijn.

Verzoeker laat nog gelden dat volgens het bestreden arrest artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit, met daarin vervat de ambtshalve afgifte van een F-kaart na zes maanden, niet de omzetting vormt van richtlijn 2004/38. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zeer enge invulling aan de begrippen “omzetting” en “foutieve omzetting”. Volgens verzoeker was artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit samen met artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet wel degelijk bedoeld als omzetting van artikel 10 van richtlijn 2004/38. De in het voormelde artikel 52, § 4, bedoelde regeling moest er immers voor zorgen dat de maximale termijn voor erkenning van het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger, opgelegd door artikel 10 van richtlijn 2004/38, zou worden gerespecteerd en gaf dus mee uitvoering aan deze richtlijnbevestiging.

Beoordeling

8. Na te hebben vastgesteld dat artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet ook met betrekking tot “andere familieleden” moet worden gelezen conform de door het Hof van Justitie van de Europese Unie aan artikel 10 van richtlijn 2004/38 gegeven interpretatie, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“In dit verband stelt de Raad vast dat het voormelde artikel 42, § 1, eerste lid enkel bepaalt dat een beslissing moet worden genomen binnen een termijn van zes maanden. Deze bepaling van de Vreemdelingenwet gaat dan ook niet verder dan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof in zijn arrest Diallo. Zo laat artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, richtlijnconform geïnterpreteerd, ook niet toe dat de overschrijding van de daarin bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart, zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan.

3.5. Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, dat de verdere uitvoeringsmaatregelen en modaliteiten met betrekking tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bevat, laat daarentegen wel toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de beslissingstermijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan. Het bepaalt in zijn § 4, tweede lid immers dat de burgemeester of zijn gemachtigde, als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn, bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet, aan de vreemdeling een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ overeenkomstig het model van bijlage 9 afgeeft. Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit is aldus in strijd artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest Diallo.

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt echter dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Die vaststelling leidt ertoe dat de Raad met toepassing van artikel 159 van de Grondwet de reglementaire bepaling, waarvan hij de onwettigheid vaststelt, buiten toepassing laat (RvS 20 december 2017, nr. 240.240). De verzoekende partij kan zich voor de Raad bijgevolg niet nuttig beroepen op de toepassing van artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit. De Raad moet als rechtscollège deze reglementaire bepaling op grond van artikel 159 van de Grondwet immers buiten beschouwing gelaten.”

9. Artikel 10.1 van richtlijn 2004/38 bepaalt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit stelt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

10. Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Het vormt aldus de correcte omzetting van artikel 10.1 van richtlijn 2004/38. Evenmin als deze richtlijn bepaling en anders dan verzoeker voorhoudt, voorziet het voornoemde artikel 42, § 1, niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden. Evenmin geeft het de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen.

Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit met de daarin voorziene verplichte afgifte van een verblijfskaart indien geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag, vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook met toepassing van artikel 159 van de Grondwet op wettige wijze te oordelen dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit niet kan worden toegepast omdat het in strijd is met artikel 42 van de vreemdelingenwet. Het is hierbij niet relevant dat de huidige zaak betrekking heeft op een situatie die valt onder het Unierecht en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar eveneens naar verwijst.

In het licht van het voorgaande houdt de verwijzing in het bestreden arrest naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42 van de vreemdelingenwet geenszins in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verticale directe werking aan artikel 10 van richtlijn 2004/38 zou geven door artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit bij gebrek aan rechtsgrond in strijd met artikel 42 van de vreemdelingenwet te bevinden en het daarom buiten toepassing te laten. Verzoekers verwijzing naar een vonnis van een rechtbank van eerste aanleg waarin anders zou zijn geoordeeld, doet geen afbreuk hieraan.

11. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker werpt in een tweede middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van “het unierecht”.

Verzoeker voert aan, na te hebben verwezen naar de wet van 29 juli 1991, de in het opschrift van het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en verder nog naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, dat de aanvankelijk bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zijn beurt een schending van de voormelde beginselen en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet had moeten vaststellen.

Verzoeker laat wat dat betreft eerst gelden dat hij volgens de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Nochtans had hij zes bewijzen voorgelegd van geldstortingen aan hemzelf door zijn zus, die de wettelijk samenwonende partner van de referentiepersoon is. Deze stortingen uit het gezin van de referentiepersoon moeten dus in aanmerking worden genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de “kernfamilieleden” uit artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet en de “andere familieleden” uit artikel 47/1 en dat verzoeker zich beroept op een arrest van de Raad van State betreffende het voornoemde artikel 40*bis*. Volgens verzoeker gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbij dat de kern van de beoordeling niets te maken heeft met de relatie als kernfamilielid of ander familielid van de referentiepersoon maar met de rechtsverhouding tussen de referentiepersoon en de “derde” van wie de geldstortingen afkomstig zijn. Te dezen gaat het om de wettelijke samenwoning van de referentiepersoon en de derde (verzoekers zus). Verder zijn de geldstortingen gedaan aan verzoeker in Marokko, dus vóór verzoekers binnenkomst in België. Vermits de enige motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing, namelijk dat deze stortingen niet afkomstig zouden zijn van de referentiepersoon, duidelijk wordt weerlegd, meent verzoeker dat de geldstortingen kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn. Ook het bestreden arrest ontbeert volgens verzoeker elke inhoudelijke

motivering, vermits er enkel in wordt gesteld dat verzoeker geen stukken bijbrengt betreffende zijn bewering dat deze geldstortingen niet afkomstig zouden zijn van een “derde”. Nu het tegendeel blijkt uit hetgeen voorafgaat, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker op zijn beurt het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het dossier en de stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn schoonbroer en zus, zodat verzoeker op afdoende wijze aantoont dat hij, voorafgaand aan zijn aanvraag tot gezinshereniging en zijn inschrijving in België, wel degelijk financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Hierna zet verzoeker uiteen dat hij ook zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze heeft aangetoond. Zo heeft hij twee attesten uit Marokko voorgelegd waaruit blijkt dat hij daar nooit onroerende goederen in eigendom had. Verder heeft verzoeker een attest voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet belastbaar was in Marokko en twee attesten waaruit blijkt dat hij er in 2018 geen enkele vorm van inkomsten genoot. Nu verzoekers onvermogenheid duidelijk voorligt, hebben de verwerende partij en vervolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden, die immers de plicht opleggen om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Tevens schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker het rechtszekerheidsbeginsel door eerdere rechtspraak “in de wind te slaan en totaal geen consequente houding aan te nemen”. Verzoeker wijst nog op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf, waarin wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogenheid een bijzaak is en dat dient te worden gekeken naar de effectieve financiële of materiële ondersteuning door de referentiepersoon. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had moeten vaststellen dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Tot slot weidt verzoeker uit over het begrip “ten laste” zijn en verwijst hij dienaangaande naar arresten van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt verwezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Volgens verzoeker blijkt uit deze arresten dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik maakt van zijn vrijheid van verkeer en dit omdat hij of zij niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Verzoeker stelt andermaal deze feitelijke situatie wel degelijk te hebben aangetoond, meer bepaald dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogend is in het land van herkomst.

Beoordeling

13. Noch de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ noch de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad voor State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet. Met de vraag om vast te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van de voormelde wet en beginselen had moeten vaststellen, beoogt verzoeker in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

14. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger, namelijk zijn Nederlandse schoonbroer die in België verblijft. Verzoeker voert in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet mocht aanvaarden dat met betrekking tot de voorwaarde van het ten laste zijn enkel rekening mocht

worden gehouden met geldstortingen die waren gedaan door de referentiepersoon zelf (verzoekers schoonbroer) maar niet door de wettelijk samenwonende partner van verzoekers schoonbroer (verzoekers zus).

15. Naar luid van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet worden als andere familieleden van een burger van de Unie beschouwd “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat die familieleden “moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin”.

Deze bepalingen vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 3.2, a), van richtlijn 2004/38/EG dat op zijn beurt luidt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Zowel de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet als artikel 3, tweede lid, a), van richtlijn 2004/38 hebben dus duidelijke betrekking op de relatie tussen de aanvrager van het verblijfsrecht en de referentiepersoon zelf en niet tussen de aanvrager en de echtgenoot of partner van de referentiepersoon.

16. Verzoeker verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 9 januari 2007 in de zaak C-1/05, Jia tegen Zweden, en 16 januari 2014 in de zaak C-423/12, Reyes tegen Zweden, waarin voor het ten laste zijn een feitelijke situatie wordt aanvaard waarbij het familielid wordt gesteund door de Unieburger of diens echtgenoot.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat deze arresten betrekking hebben op artikel 1.1, d), van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 ‘inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten’, waarin uitdrukkelijk worden vermeld “de verwanten in opgaande of neergaande lijn van deze onderdanen en van hun echtgenoot, die te hunnen laste komen, ongeacht hun nationaliteit”.

17. Bijgevolg vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest zonder schending van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet overwegen:

“De verzoekende partij betwist niet dat de betrokken geldstorting niet afkomstig zijn van de referentiepersoon en in die zin aldus afkomstig zijn van ‘een derde’, zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing aangeeft. Zij voert echter aan dat deze geldstorting gebeurden door haar zus L. B., de wettelijk samenwonende partner van de referentiepersoon, en dus wel degelijk afkomstig zijn uit het gezin van de referentiepersoon. Zij stelt dat de voormelde zus en de referentiepersoon een wettelijk samenwonend koppel vormen en een gemeenschappelijk vermogen hebben, zodat het niet opgaat om deze geldverzendingen om deze reden niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de aanvraag. In dit verband verwijst zij nog naar een arrest van de Raad van State waarin volgens haar werd geoordeeld dat de partner van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk rekening moet worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

De Raad wijst erop dat uit de bewoordingen van noch de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet noch artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat een ‘ander familielid’ dat niet ten laste is van de Unieburger zelf, maar van een echtgenoot of partner van de Unieburger, in aanmerking zou komen voor een verblijf. Zowel de vreemdelingenwet als de Burgerschapsrichtlijn vereisen voor de ‘andere familieleden’ een ten laste zijn van de burger van de Unie zelf. Dit in tegenstelling tot de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet en artikel 2, tweede lid, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn, die uitdrukkelijk voorzien dat niet alleen de bloedverwanten in op- en neergaande lijn van de burger van de Unie zelf, maar ook die van zijn echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner een verblijfsrecht hebben. In deze zin moet ook de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie worden begrepen. In het arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk verwezen naar materiële ondersteuning ‘door de

gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot' (pt. 35). Dit wordt herhaald in het latere arrest *Reyes*, waarin verwezen wordt naar materiële ondersteuning 'door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot' (pt. 21). Beide arresten hebben echter betrekking op de kernfamilieleden in de zin van artikel 2, tweede lid, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn, die aldus op grond van de uitdrukkelijke bewoordingen van de toepasselijke bepaling, zowel bloedverwanten van de Unieburger zelf als van zijn echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner kunnen zijn. Ook al kunnen de voormelde arresten gehanteerd worden om het begrip 'ten laste' inhoudelijk te interpreteren, het zou ingaan tegen de bewoordingen van de relevante bepalingen van de Burgerschapsrichtlijnen met betrekking tot de kernfamilieleden enerzijds en de 'andere familieleden' anderzijds, om eruit af te leiden dat de materiële en/of financiële ondersteuning van het 'andere familielid' ook afkomstig kan zijn van de echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner van de Unieburger."

18. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Verzoeker werpt in een derde middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM), van artikel 7 *iuncto* 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, rekening houdend met de bijgebrachte stukken, en geen concrete redenen bevat waarom de beslissingen tot weigering van verblijf en houdende bevel om het grondgebied te verlaten jegens hem werden genomen. De verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden en de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen stelt op zijn beurt dat verzoeker de afhankelijkheidsrelatie niet aannemelijk maakt. Nochtans was de verwerende partij op de hoogte van verzoekers familiale situatie en diende zij in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek te doen.

Verzoeker laat gelden dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. De bedoeling van de weigeringsbeslissing ligt erin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en dit vormt een ongeoorloofde inmenging in verzoekers privé- en familielevens.

Beoordeling

20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat verzoeker in het opschrift van het derde middel de schending aanvoert van artikel 7 *iuncto* 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 27 van richtlijn 2004/38 en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet doch hierop niet verder ingaat in de uiteenzetting van het middel. Hij beschouwt dit middel in die mate als niet-ontvankelijk.

Verzoeker betwist niet de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn kritiek in die mate niet-ontvankelijk is. Hij kan derhalve niet meer in de graad van cassatie op ontvankelijke wijze de schending van de voormelde bepalingen aanvoeren.

22. Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker zich “voornamelijk tot een theoretisch betoog” beperkt, dat het voor het overige

“slechts zeer vaag en algemeen” is en dat verzoeker “geenszins aan[geeft] op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt verder dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk motiveert in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat aan het begrip “gezins- en familieleven” in het voormelde artikel 74/13 een invulling overeenkomstig artikel 8 van het EVRM moet worden gegeven, zodat deze motivering ook in het licht van deze verdragsbepaling relevant is, waarna hij de desbetreffende motieven onderzoekt.

Verzoeker gaat in het voorliggende cassatiemiddel volledig voorbij aan de motieven van het bestreden arrest betreffende de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM. Met de herhaling van zijn kritiek uit het verzoekschrift tot nietigverklaring maakt verzoeker derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aannemelijk.

23. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

VI. Kosten – begroting van de rechtsplegingsvergoeding

24. In de memorie van antwoord maakt de verwerende partij aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro ten laste van verzoeker. Zij vraagt in een e-mail van 21 maart 2023 de actualisering van de rechtsplegingsvergoeding tot 770 euro.

Vermits de vereffeningsnota naar luid van artikel 84/1 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, waarnaar artikel 32 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ verwijst, moet worden ingediend “ten

laatste vijf dagen vóór de zitting”, wordt de op 21 maart 2023 gevraagde verhoging niet toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

kamervoorzitter,

Pierre Lefranc,

staatsraad,

Peter Sourbron,

staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams